

РЕШЕНИЕ

№ 579

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8455** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл.26 и чл. 10, ал.1, т.1 Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Г. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. О. Б., срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег.№ 5364р-14603/29.07.2021г., постановен от Директора на дирекция „Миграция“-МВР.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Релевира довод за недостатъчна мотивираност на акта и недоказаност, както и че с постановления отказ са засегнати неговите човешки права. Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата.

Ответникът – Директор на дирекция “Миграция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител юр.к.Ч., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, чрез прокурор К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и след като извърши дължимата служебна проверка на обжалвания отказ по реда на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 146 от

АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно, че жалбоподателят е подал заявление вх.№ Г-2254/22.06.2021г. за предоставяне право на пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – за чужденец с български произход. Подадено е по образец и при спазване на чл.34, ал.2 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди да изтече разрешеният срок за пребиваване на чужденеца в България.

Представено е извлечение от регистъра по гражданско състояние на [населено място], в който за Г. М. е посочена етническа принадлежност – българска. Представено е удостоверение от съд в П., от 18.06.2021г., че срещу жалбоподателя не са образувани наказателни производства, както и декларация (нотариално заверена на 11.09.2020г.), че М. М. ще предостави жилище на жалбоподателя на посочен адрес в [населено място] и договор за наем от 11.09.2020г., презаверен на 21.06.2021г.

Оспорената заповед е мотивирана с предоставено на основание чл.22, ал.4 ЗЧРБ становище от ДАНС с вх.№28/08.07.2021г., имащо задължителен характер за органа, поради което на осн. чл.26, ал.1 ЗЧРБ, вр. чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ е отказано предоставянето право на постоянно пребиваване на жалбоподателя. В писмото се сочи, че има постъпила информация за ангажираност на жалбоподателя с трафик на наркотици и съпричастност към организиране на нелегално превеждане на мигранти. Информацията от ДАНС е обособена в самостоятелен класифициран том, към който е приложено и изисканата от жалбоподателя Справка № М-6-738/16.03.2021г. Обоснован е извод, че получаването право на дългосрочно пребиваване в страната ще създаде възможност М. да организира и извършва установената към момента престъпна дейност, поради което е изразено отрицателно становище.

С оглед горното, спазена е нормата на чл.26, ал.12 ЗЧРБ - мотивите за отказите за издаване на разрешения за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната

информация. <apis://desktop/showanotpal>

Представени са доказателства, че М. е собственик на [фирма] с адрес на регистрация в [населено място], обсъдени от ДАНС, като сключените трудови договори са преценени като фиктивни, сключени с цел да отговори на изискванията на чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ. Тези изводи не са опровергани от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

Актът е издаден от компетентен орган – директор на дирекция "Миграция"-МВР. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден от орган на ДАНС, което е допустимо с оглед

обосноваване правните основания за издаване на акта и спазване на изискванията за класифицирана информация.

Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ - с действията си жалбоподателят да е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Съгласно чл.26, ал.8, изр.2 ЗЧРБ при преценка на отказ за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Тази преценка на органа е сходна с обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ и също подлежи на контрол за законосъобразност.

Освен българската етническа принадлежност, която безспорно е основание по чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ за предоставяне на постоянно пребиваване, съдът приема, че жалбоподателят не доказва релевантните трайни връзки със страната ни. Приложените доказателства не установяват социалната интеграция или съществуващи трайни връзки на чужденеца с България. При съвкупната преценка на всички обстоятелства относно лично положение на чужденеца, отчитайки неговата възраст, семейно и здравословно състояние, вкл. трудова заетост, както и липсата на данни за семейни, културни или социални връзки с България, съдът приема за спазена целта на закона.

Налице е отрицателно становище на ДАНС за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца, което становище е задължително за административния орган и при наличие на такова органът действа при условията на обвързана компетентност, не му даваща право да преценява дали това становище го обвързва или не, той е длъжен да се съобрази с него и въз основа на него да издаде отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца и наличието на условията на правната норма предпоставя издаване на отказ. Затова в Закона за чужденците в Република България законодателят е предвидил, че основанийето "заплаха за националната сигурност" може да се приложи, както на базата на обстоятелства установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ становище от ДАНС. В случая отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Изразеното в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ становище представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на постоянно пребиваване. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ). В този смисъл е Решение Решение № 7407 от 18.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 297/2015 г., VII о.

По аргумент от чл.13, вр. чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи(КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Безспорно е, че постановеният въз основа на становището на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Затова макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, с оглед правото на ефективна съдебна защита съдът след извършена проверка на фактическите и правни

основания за издаване на акта, приема за обоснован извода, че спрямо жалбоподателя е осъществена хипоезата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт, като издаден от компетентен орган, при спазване на административно производствените правила и правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразен и подадената жалба подлежи на отхвърляне като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., на осн. чл.37 от ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на осн. чл. 172, ал.2, пр.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. О. Б., срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег.№ 5364р-14603/29.07.2021г., постановен от Директора на дирекция „Миграция“-МВР.

ОСЪЖДА Г. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., да заплати на Дирекция „Миграция“ - МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100(сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: